

UZASADNIENIE

Skazany J. K. wniósł do Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach o połączenie kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach w sprawie VIIK 279/15 oraz VII K 538/14 Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach. (k- 2 akt) Postępowanie w sprawie przekazano do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp według właściwości.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. skazany został prawomocnymi wyrokami, podlegającymi wykonaniu:

- 1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29.10.2013r. w sprawie **II K 170/13** za czyn z art 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od grudnia 2011r do lutego 2012r na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz czyn z art. 56 ust 3 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od 30 listopada 2011r do 21 stycznia 2012r na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda, co do którego wydano karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres lat 5, karę grzywny wykonano w dniu 05.10.2012r.
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach z dnia 17 grudnia 2015r. w sprawie **VII K 279/15** za czyn z art 160§2 kk w zw z art. 11§3 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 222§1 kk w zw z art. 57a§1 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 222§1 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 226§1 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 217§1 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 217§1 kk w zw z art. 57a§1 kk popełniony w dniu 25.03.2015r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, co do którego wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i zaliczono mu na poczet kary okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28.03.2015r.
- 3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach z dnia 12.01.2016r w sprawie **VII K 538/14** za czyn z art. 157§1kk popełniony w dniu 06 sierpnia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

Dowód:

- wyrok VIIK 538/14 Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach k- 4 , 51, 66
- karta karna k- 6 , 66
- pismo z AŚ S. k- 7 , 66
- wyrok IIK 170/13 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp k- 24-26, 66
- wyrok VIIK 7/12 Sadu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział karny w Pyrzycach k- 29 , 66
- wyrok IIK 546/05 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim k- 32-33 , 66
- wyrok IVKa 233/06 Sądu Okręgowego w Szczecinie k- 31 , 66
- wyrok IIK 300/04 Sądu Rejonowego w Gryfinie k- 47-48 , 66

- wyrok IVKa 321/05 Sądu Okręgowego w Szczecinie k- 49 , 66
- wyrok VIIK 279/15 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach k-52-53 , 66
- odpis postanowienia Ko 237/16 Sadu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach k-64(oraz k- 72) , 66
- akta sprawy IIK 170/13 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp K-65
- akta sprawy VIIK 279/15 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach k-66
- akta sprawy VIIK 538/14 Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach K-66
- akta sprawy VIIK 7/12 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach k- 65-66
- akta sprawy IIK 546/05 SR w Stargardzie Szczecińskim k- 66

Skazany J. K. był sześciokrotnie karany sędownie. J. K. karę 2 lat pozbawienia wolności w sprawie VIIK 279/15 Sądu Rejonowego w Stargardzie Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach rozpoczął odbywać w Zakładzie Karnym w N. od dnia 28.03.2015r. Koniec kary oznaczono na dzień 27.03.2017r. Wprowadzono mu również do wykonania karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Stargardzie Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach sygn. VIIK 538/14. Termin odbywania kary wyznaczono na okres od dnia 27.03.2017r do 23.09.2017r. Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary było zmienne. Skazany nie był nagradzany regulaminowo. Był raz karany dyscyplinarnie za nałożenie na szyję pętli w celu wymuszenia papierosa. W jednym przypadku odstąpiono od ukarania. W stosunku do przełożonych skazany starał się być grzeczny, jednak w sytuacjach dla siebie niekorzystnych przyjmował postawę pretensjonalną i roszczeniową. Porządek i czystość w celi starał się utrzymywać na odpowiednim poziomie. Z uwagi na konflikt, ze skazanymi deklarującymi przynależność do podkultury przestępczej wymagał on zapewnienia bezpieczeństwa osobistego. Relacje ze współosadzonymi skazany K. układał w stopniu przeciętnym, zdarzało mu się prowokować konflikty. Skazany nie jest zatrudniony w ZK, jego prośba została załatwiona odmownie. Karę odbywa w systemie zwykłym. Utrzymuje kontakt w formie korespondencji i rozmów telefonicznych, rozmów z matką i kuzynem. W miejscu zamieszkania przy ul (...) w L. , gdzie skazany mieszkał wraz z żoną i trójką dzieci, do momentu kiedy żona nie wyprowadziła się wraz z dziećmi , posiadał on opinię bardzo negatywną z uwagi na swe zachowanie , zwłaszcza w dniu 25.03.2015 (za które to czyny skazano go w sprawie VII K 279/15) i zażywanie narkotyków. W rodzinie K. od dnia 26.11.2013r była założona ‘ Niebieska karta’. Przed osadzeniem w ZK skazany utrzymywał się z prac dorywczych. Skazany J. K. nie posiada majątku .

Dowód:

- opinia o skazanym z Zakładu Karnego w N. k- 34-39 , 66
- wywiad środowiskowy (załącznik do opinii z ZK N.) k- 35-37

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy w niniejszej sprawie stanowiły dokumenty z akt sprawy, których autentyczność nie budzi wątpliwości, a także informacje z Krajowego Rejestru Karnego, kwestionariusz z ZK wraz z załącznikami , wśród których był min wywiad kuratora a nadto dokumenty w postaci odpisów wyroków. Ustalony na ich podstawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie był przez strony kwestionowany, a z urzędu sąd nie dostrzegł podstaw do ich kwestionowania.

Na początku swoich rozważań Sąd chce wskazać, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znalazł kodeks karny w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku, stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i art. 4 § 1 k.k. Przepis art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej przewiduje, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 – tj. kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydano wyroki w sprawach o sygn. akt VIIK 279/15 i VIIK 538/14. Sąd miał zatem możliwość stosowania wobec niego przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Orzekając po 1 lipca 2015 roku Sąd najpierw zobowiązany jest zbadać, czy przepisy art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny znajdują zastosowanie w sprawie skazanego, a następnie – posługując się art. 4 § 1 k.k. – zbadać, które przepisy są w konkretnym postępowaniu względniejsze.

Sąd przeanalizował sytuację skazanego K. pod kątem tego jakie przepisy są dla niego względniejsze i stwierdził, że w przypadku gdyby stosowano wobec skazanego przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r niemożliwe byłoby połączenie wyrokiem łącznym spraw IIK 300/04, SR w Gryfinie, IIK 546/05 SR w Stargardzie Szczecińskim, VIIK 7/12 SR w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach. W stosunku do tych wyroków na gruncie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r należałoby umorzyć postępowanie. Czyny w kolejnych sprawach popełniano po wydaniu wcześniejszego wyroku. Brak także możliwości połączenia sprawy VIIK 7/12 SR w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach ze skazaniami jakie nastąpiły po wydaniu tego wyroku.

Nadto stwierdzić należy, że w przypadku stosowania ustawy w brzmieniu po 1 lipca 2015r również nie jest możliwe łączenie w/w trzech pierwszych wyroków wymienionych w karcie karnej , z uwagi na fakt że kary w sprawach : IIK 300/04, SR w Gryfinie, IIK 546/05 SR w Stargardzie Szczecińskim, VIIK 7/12 SR w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach zostały już wykonane. Oznacza to, że zarówno przed nowelizacją przepisów jak i po nowelizacji sprawy te tj w/w trzy pierwsze skazania z karty karnej skazanego nie mogą być objęte wyrokiem łącznym.

Jeżeli chodzi o sprawy IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp. , VIIK 279/15 SR w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach i VIIK 538/14 SR w Stargardzie Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach , to sprawy te podlegałyby połączeniu zarówno przy zastosowaniu przepisów w brzmieniu do 30 czerwca 2015r jak i po 01 lipca 2015r, ale w różnych konfiguracjach.

W przypadku stosowania przepisów w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r połączeniu podlegały by tylko wyroki IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp i VIIK 538/14 SR w Stargardzie Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach. Natomiast w przypadku stosowania przepisów obowiązujących po 1 lipca 2015r połączeniu podlegałyby wszystkie trzy wymienione na wstępie sprawy- te które nadal podlegają wykonaniu.

W przypadku spraw VIIK 538/14 i VIIK 279/15 mamy do czynienia z karami izolacyjnymi , do odbycia w ZK. W przypadku sprawy IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp mamy do czynienia z karą pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres lat 5. Kara ta nie została zarządzona do wykonania , ale zważyć należy, że czyny w tej sprawie popełnione zostały w okresie od grudnia 2011r do lutego 2012r i od 30 listopada 2011r do 21.01.2012r, a więc już po dniu 8 czerwca 2010r. W tej sytuacji nie mają zastosowania wcześniejsze zasady o niepogarszaniu sytuacji prawnej skazanego w wyniku wydania wyroku łącznego.

Sąd wziął pod uwagę tą okoliczność, że czyn, którego dopuścił się skazany i za który został skazany w sprawie II K 170/13 SO w Gorzowie Wlkp popełniony został po dniu 8 czerwca 2010 roku, tj. po dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks karny m.in. w art. 89 § 1 i wprowadzającej nowy §1a tego artykułu. W oparciu o powyższą zmianę stanu prawnego możliwe stało się połączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania

i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania w sytuacji, w której sąd nie znalazł podstaw dla warunkowego zawieszenia kary łącznej wymierzonej w wyroku łącznym z uwagi na niespełnienie przesłanek o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. Do tej daty, w przypadku stwierdzenia przez Sąd, że nie zachodzą warunki określone w art. 69 k.k. konieczne było, pomimo spełniania warunków z art. 85 k.k., umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego. W takich sytuacjach Sąd umarzał postępowanie aby nie pogarszać sytuacji procesowej skazanego. Aktualnie sytuacja taka zachodzi, z uwagi na art. 4 § 1 k.k., jedynie w stosunku do tych czynów, które popełnione zostały przez dniem 8 czerwca 2010 roku. Jeżeli czyny popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku i pozostają w zbiegu realnym o którym mowa w art. 85 k.k. oraz za które orzeczono jednostkowe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowe zawieszenia ich wykonania, to obecnie możliwe stało się, w oparciu o w/w nowelę, ich połączenie w wyroku łącznym i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tak jest właśnie w przypadku skazanego J. K.. Sąd zważył, że w przypadku skazanego K. łączenie kary pozbawienia wolności w sprawie IIK 170/13, której wykonanie jest warunkowo zawieszona z karami pozbawienia wolności w sprawach VIIK 279/15 i VIIK 538/14 jest możliwe zarówno w przypadku stosowania przepisów kodeksu sprzed 30 czerwca 2015r jak i po 1 lipca 2015r. (z zastrzeżeniem wspomnianym wyżej dotyczącym tego, że w jednym przypadku można połączyć tylko dwie sprawy a w drugim wszystkie trzy). Przepisy po nowelizacji obowiązujące od 1 lipca 2015r są dla skazanego jednak korzystniejsze, z uwagi na fakt, że przy łączeniu kar do 30 czerwca 2015 stosowano możliwość wymierzenia kary w granicach od kary najsurowszej do sumy kar jednostkowych, wymierzonych za poszczególne przestępstwa, a w przypadku stosowania przepisów po nowelizacji od 1 lipca 2015r kara wymierzana jest w granicach od kary najsurowszej do sumy kar, przy czym łączenie obejmuje kary łączne. W przypadku skazanego K. korzystniejsze dla niego jest stosowanie przepisów obowiązujących po 1 lipca 2015r, bo kary łączne ma przecież zarówno w sprawie IIK 170/13 jak i w sprawie VIIK 538/14. Przykładowo w sprawie IIK 170/13 stosując przepisy w brzmieniu sprzed 30 czerwca 2015r do sumy kar w przypadku ich łącznia w wyroku łącznym sąd musiałby wykorzystać kary jednostkowe czyli karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 58 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Licząc sumę kar w przypadku stosowania nowej ustawy w brzmieniu po 1 lipca 2015r sąd bierze zaś pod uwagę karę łączną jaką skazanemu wymierzono czyli karę 2 lat pozbawienia wolności. Jest to niewątpliwie bardziej korzystne dla skazanego. W przepisach obowiązujących po 1 lipca 2015r znalazło się również wyraźne stwierdzenie, że w przypadku wymierzania kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przyjmuje się, iż miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania odpowiada 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania(art. 89§ 1b kk). Pozwala to uznać przy ustalaniu granic kary, że 2 lata kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jaką skazanemu wymierzono w sprawie IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp odpowiada jednemu rokowi kary pozbawienia wolności, co jest niewątpliwie korzystniejsze dla skazanego.

Nadto, w przypadku gdyby Sąd stosował przepisy obowiązujące do 30 czerwca 2015r połączeniu podlegałyby kary jednostkowe tj kara 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 58 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i kara 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (obie orzeczone w sprawie IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp) i kara 6 miesięcy pozbawienia wolności (orzeczona w sprawie VIIK 538/14). Suma tych kar to 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Trzecia sprawa tj VIIK 279/15 nie podlegałyby w tym przypadku łączeniu jako, że czyn za który wymierzono w tej sprawie karę popełniono już po wydaniu pierwszego wyroku, którym jest wyrok IIK 170/13 SO Gorzów Wlkp. Przewidywana kara w tym przypadku musiałaby być większa niż 2 lata pozbawienia wolności, z uwagi na brak podstaw do stosowania zasady pełnej absorpcji i jednocześnie byłaby karą o charakterze izolacyjnym. Po pierwsze dlatego, że przekraczałaby 2 lata pozbawienia wolności a po drugie wobec braku podstaw do orzekania wobec skazanego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W tym wariancie dodatkowo odrębnemu wykonaniu podlegałyby także kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie VIIK 279/15. Sytuacja prawna skazanego byłaby więc znacznie gorsza niż przy stosowaniu przepisów obowiązujących po 1 lipca 2015r. Musiałby bowiem odbyć łącznie ponad 4 lata pozbawienia wolności- 2 lata w sprawie VIIK 279/15 i ponad 2 lata pozbawienia wolności z wyroku łącznego wymierzonego na podstawie przepisów w brzmieniu obowiązującym

do 30 czerwca 2015r. Z uwagi na powyższe sąd uznał, że ustawą względniejszą dla skazanego K. jest ta obowiązująca od 1 lipca 2015r, dająca mu zdecydowanie lepszą sytuację prawną.

Zgodnie z art. 85 k.k. , w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015r. (dwa z trzech wyroków będących podstawą orzekania wydane zostały po tej dacie tj wyrok VII K 279/15 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach z dnia 17 grudnia 2015r. oraz VII K 538/14 Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach z dnia 12.01.2016r jak już wyżej wspomniano), jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Według natomiast paragrafu drugiego o tego przepisu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu , z zastrzeżeniem art.89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w paragrafie pierwszym. Zgodnie z treścią art. 89§1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nie przekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast z treści art. 89§1a kk wynika, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W sprawach tych nie ma przeciwwskazań do wydania wyroku łącznego wymienionych w art. 85§3 kk, albowiem skazany rozpoczął odbywanie kary w dniu 28.03.2015r, a czyny w ostatniej ze spraw podlegających połączeniu czyli w sprawie VIIK 279/15 popełnione zostały w dniu 25.03.2015r, czyli przed rozpoczęciem odbywania kary.

Mając na względzie cytowane wyżej przepisy Sąd ustalił, iż kary pozbawienia wolności z wyroków opisanych na wstępie tj. **VII K 279/15** Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach , **VII K 538/14** Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach z dnia 12.01.2016r oraz **II K 170/13** Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. podlegają wykonaniu i nie zostały jeszcze do dnia rozpoznania wniosku wykonane w całości. Tak określone granice postępowania o wydanie wyroku łącznego objęły zatem skazania na w/ w kary pozbawienia wolności jako kary jednego rodzaju.

Sąd Okręgowy łącząc skazania opisane w części wstępnej wyroku łącznego połączył kary odpowiednio: łączną ze sprawy **II K 170/13** SO w Gorzowie Wlkp , łączną ze sprawy **VII K 279/15** Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach oraz karę ze sprawy **VII K 538/14** Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach. Konstrukcja przepisu art. 85§2 kk po nowelizacji umożliwia przyjmowanie za podstawę orzeczenia kary łącznej także podlegających wykonaniu kar łącznych.

Kara łączna w przypadku sprawy IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp to dwa lata pozbawienia wolności, ale z uwagi na fakt, że jest to kara z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności i nie została ona zarządzona do wykonania konieczne jest zgodnie z treścią art. 89 §1b kk przyjęcie że jeden miesiąc pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równy jest 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W tej sytuacji dwa lata kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jak to orzeczono w wyroku IIK 170.13 SO Gorzów Wlkp dla potrzeb ustalania wysokości kary w niniejszym wyroku łącznym stanowić będzie 1 rok pozbawienia wolności. W przypadku sprawy **VII K 279/15** Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach mamy do czynienia z karą łączną 2 lat pozbawienia wolności , a w przypadku sprawy **VII K 538/14** Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach mamy do czynienia z karą 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp na podstawie art. 85 kk, 86§1 kk, 89 §1a kk w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r., orzeczone wobec skazanego J. K. kary pozbawienia wolności w sprawach IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp., VIIK 279/15 SR w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach., VIIK 538/14 SR w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach połączył i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu)

miesiący pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie Sąd pozostawił sprawy podlegające połączeniu do odrębnego wykonania.

Przy wymierzaniu ww. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na względzie dyrektywy wypływające z treści art. 86 k.k., które stanowią, że karę łączną należy wymierzyć w granicach od najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak granic określonych przepisami prawa - w przypadku kary pozbawienia wolności 20 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd poruszał się zatem w granicach od kary najsurowszej tj od 2 lat pozbawienia wolności do sumy kar, czyli do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania w sprawie IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp. należy traktować tak jak karę 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia kary). Sąd, orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, kierował się względami takimi, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Jednocześnie wymierzając karę łączną nie rozstrzygał ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie poszczególnych przestępstw, lecz rozważał przedmiotowy i podmiotowy związek zachodzący pomiędzy realnie zbiegającymi się przestępstwami, mając w szczególności na względzie podobieństwa i różnice rodzajowe poszczególnych przestępstw, podobieństwo zamiaru i motywów działania oraz czas pomiędzy poszczególnymi przypisanymi czynami. Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymi skazaniami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Sąd kładł przy tym nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść kara w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną Sąd zastosował metodę mieszaną, bliską absorpcji, uwzględniając okoliczności, które ustawodawca nakazał badać przy wydawaniu wyroku łącznego, a wskazane w art. 571 k.p.k. Na tej decyzji Sądu zważył przede wszystkim fakt, iż czyny popełnione przez skazanego są skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, biorąc również pod uwagę ich wielość. Skazany dopuścił się popełnienia czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czynów przeciwko życiu i zdrowiu, przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych, przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej. Czyny w poszczególnych sprawach podlegających połączeniu w wyroku łącznym popełnione zostały w dużym oddaleniu czasowym. W sprawie IIK 170/13 SO w Gorzowie Wlkp czyny popełniono w okresie od grudnia 2011r do lutego 2012r i od 30.11.2011r do 21.11.2012r, w sprawie VIK 279/15 czyny popełnione zostały w dniu 25.03.2015r a w sprawie VIK 538/14 czyn popełniono w dniu 06.08.2013r. Zdaniem Sądu za zastosowaniem zasady asperacji w orzekaniu wskazanej kary łącznej przemawiają wymienione powyżej relacje przedmiotowe i czasowe między poszczególnymi czynami. Przy wymiarze kary łącznej Sąd zważył również na zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej, które jest zmienne ale w miarę pozytywne. Zastosowana zasada w niniejszej sprawie pozwala najpełniej oddać w nowo orzeczonej karze łącznej podniesione okoliczności. W ocenie Sądu, tak ukształtowana kara łączna należyście odzwierciedla całą kryminalną zawartość i społeczną szkodliwość objętej nią przestępczej aktywności skazanego i uwzględnia wymogi prewencji szczególnej i generalnej. Orzeczone przez sąd kara łączna 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności spełnia cele i zadania postawione tej karze, jak też uwzględnia okoliczności dotyczące osoby skazanego, jego aktualną sytuację rodzinną i materialną. Skazany jest osobą wielokrotnie karaną, co do której zdaniem Sądu brak jest jednoznacznie pozytywnej prognozy co do dalszego zachowania w przyszłości, na pewno nie zasługuje na pełną absorbcję kar.

Sąd wydając niniejszy wyrok łączny w pkt I części dyspozytywnej wyroku poruszał się w granicach od kary najwyższej do sumy kar. Sąd uznał, iż kara łączna zbliżona do pełnej absorpcji kar wymierzonych w sprawach objętych wyrokiem łącznym byłaby dla skazanego J. K. zbyt wielką i nieusprawiedliwioną premią wynikającą z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. Kara łączna nie jest zaś formą badania zasadności orzeczonych przez we wcześniejszych postępowaniach kar, lecz jej zadaniem jest wymierzenie sprawcy jednej kary, którą by sprawca otrzymał, gdyby jego czyny były osądzone przez jeden, a nie różne Sądy. Za ukształtowaniem kary przy zastosowaniu pełnej absorpcji musiałyby więc przemawiać ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy popełnionymi przestępstwami oraz prognoza kryminologiczna sprawcy pozytywna do tego stopnia, iż kara ostateczna byłaby nadal skuteczna

do osiągnięcia nałożonych na nią celów ustawowych, przede wszystkim zaś wychowania sprawcy, czyli prewencji indywidualnej. Pomiedzy czynami zabronionymi, za które orzeczono poszczególne kary pozbawienia wolności, tak jak już wyżej wspomniano nie istnieje ścisły związek przedmiotowy, polegający na skierowaniu bezprawnego zamachu na rodzajowo ten sam przedmiot ochrony – czyny te są jak już wcześniej wspomniano czynami różnego rodzaju .Brak także bliskości czasowej popełnianych przestępstw.

Brak ścisłego związku podmiotowego nie zezwala więc na zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Z kolei brak jest zdaniem Sądu do zastosowania zasady kumulacji kar, dlatego Sąd zastosował zasadę pośrednią, wymierzając karę pomiędzy granicami wyznaczonymi przez dwie ww. zasady skrajne. Podobnie orzekł Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawach: **II AKa 19/13 wyrok z dnia 2013-03-26** (LEX nr 1315705) „Z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.” czy też **II AKa 16/13 wyrok z dnia 2013-03-14**(LEX nr 1293710) „Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji.”. Mając na uwadze min powyższe orzecznictwo, Sąd uznał, że należy zastosować w przypadku skazanego J. K. właśnie tą pośrednią zasadę, czyli zasadę asperacji.

Jak już wspomniano, Sąd kształtując ostateczny wymiar kary łącznej winien brać pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, w szczególności uwzględniając zasady prewencji indywidualnej oraz ogólnej w taki sposób, aby orzeczona kara nadal pozostała skutecznym narzędziem resocjalizacji skazanego. W przypadku skazanego K. mamy do czynienia ze sprawcą wielokrotnie karanym sądownie, jednakże z drugiej strony sprawca ten został w miarę pozytywnie zaopiniowany przez zakład karny(mimo wzmianki o ukaraniu dyscyplinarnym) .Okoliczności te dobrze rokują w zakresie jego dalszej resocjalizacji, a tym samym realne staje się przypuszczenie, że nawet wymierzenie kary łącznej znacznie poniżej granicy wyznaczonej przez zasadę kumulacji kar nie zakłóci dalszego procesu wychowania sprawcy. Sąd pamiętał tu jednak również o tym, aby nie umniejszyć orzeczonej wobec sprawcy sankcji do tego stopnia, który by godził w społeczne poczucie sprawiedliwości oraz w realizację celu kary – prewencję ogólną w ten sposób, iż zbyt łagodna kara łączna wymierzona wielokrotnemu przestępcy przestałaby odstraszać potencjalnych sprawców od podobnego występowania przeciwko prawu. W tych warunkach, wydając wyrok łączny , należało uznać, że wystarczająca wobec skazanego J. K. jest kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, która co prawda jest wyższa od tej kary jaką skazany miał do odbycia z wyroków VIIK 279/15 i VIIK 538/14, ale uwzględnia wszelkie kodeksowe zasady łączenia kar i to przy zastosowaniu korzystniejszych dla niego przepisów kodeksu , obowiązujących od 1 lipca 2015r. Skoro wszystkie sprawy objęte wyrokiem łącznym w niniejszej sprawie podlegały wykonaniu obowiązkiem Sądu było połączenie ich w jednym wyroku łącznym i to niezależnie od treści wniosku skazanego. Zważyć należy, że wszystkie sprawy w niniejszym postępowaniu dotyczyły czynów popełnionych po 08.06.2010r, a więc nie dotyczą ich poprzednie regulacje o niepogarszaniu sytuacji prawnej skazanych przy wydawaniu wyroku łącznego.

Reasumując, stwierdzić należy, że kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności stanowi wypadkową aktualnych właściwości oraz warunków osobistych skazanego oraz spełni swe cele w zakresie indywidualnego oddziaływania na sprawcę jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa . W ocenie Sądu nie może dochodzić do sytuacji, w której oplacalnym jest popełnianie większej ilości przestępstw. Zastosowane zasady w niniejszej sprawie wobec skazanego K. pozwolą najpełniej oddać w nowo orzeczonej karze łącznej podniesione okoliczności. W ocenie Sądu zastosowanie tych zasad jest adekwatne do sylwetki skazanego po zapadnięciu wyroków jednostkowych, jak również do całokształtu obrazu przestępczej działalności skazanego w zakresach połączonych.

Sąd pozostawił do odrębnego wykonania pozostałe rozstrzygnięcia wynikające z połączonych wyroków. Nadto, na zasadzie art. 577 kpk Sąd zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w pkt. I części dyspozytywnej wyroku okres kary dotychczas odbytej w sprawie VIIK 279/15 SR w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach od 28.03.2015r do 04.07.2016r.

Na podstawie art. 624§1 kpk Sąd zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Skazany odbywa karę pozbawienia wolności i jego możliwości zarobkowe w tym okresie są znikome. Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków postępowania, uznając, że jego sytuacja materialna i życiowa przemawia za takim rozstrzygnięciem.